

DUHOVNA PRAKSA SADHUJA SUNDARJA SINGHA

Prevedla Ana Plemenitaš

Sadhu je preživel vsaj dve uri na dan v branju Svetega pisma, meditaciji in molitvi. Vstajal je ob 5:00 in končal ob 7:00 ali 8:00 ali 9:00, odvisno od tega, kakšen je bil njegov urnik za ta dan. Pogosto je ves dan ali noč preživel v molitvi. Njegova red je bil, da je v prvem branju hitro prebral eno poglavje Svetega pisma, nato pa se vrnil k ponovnemu branju odlomkov ali verzov, ki so mu bili bolj sugestivni. Pri njih se je zadrževal in o njih meditiral dokler je bilo to zanj plodno. Nato je vstopil v obdobje 'spominjanja' za približno dvajset minut. To je bil čas tišine, v katerem je dovolil, da Gospod na nek način spregovori z njim. Z utišanim lastnim umom in srcem je odprl svoj um in svoje srce, da bi slišal, kaj mu bo Gospod imel povedati, ali pa preprosto užival v druženju s svojim Gospodom. Pogosto se je to obdobje tišine razširilo v globlje stanje, imenovano kontemplacija, v katerem je užival popoln počitek in osvežitev v Božji ljubezni. Po tem obdobju tišine je pogosto vedel, o čem naj moli zjutraj v preostalem času pobožnosti. Imel bi tudi nekaj namigov, kaj naj reče ali kaj počne ali kam naj gre čez dan. Počutil se je, kot da ga je v času tišine učil Sveti Duh. Točno je vedel, o čem naj moli, tako zase kot za druge. Priprošnja, torej posredovanje v imenu drugih – na primer za njihovo ozdravitev – je bila pomemben del njegovega predanega življenja.

Pogosto je v času kontemplacija vstopil v izkušnje ekstaze. Te izkušnje je imel za enake kot vstop sv. Pavla v "tretje nebo". V njegovih zadnjih letih so se pojavljali pogosto, celo desetkrat na mesec. O teh izkušnjah je rekel: "Nikoli ne poskušam iti v ekstazo; tudi drugim ne svetujem, naj poskusijo. Je dar, ki ga je treba sprejeti, a ga ne smemo iskati; če je dano, je dragocen biser."

Kristus je v vseh njegovih vizijah (Sadhu Sundar Sing) stalno v središču: "Kristus je na svojem prestolu vedno v središču, figura, ki je neizrekljiva in neopisljiva. Obraz, kot ga vidim v ekstazi, s svojimi duhovnimi očmi, je zelo enak, kot sem ga videl ob spreobrnjenju s svojimi telesnimi očmi. Ima brazgotine, iz katerih teče kri. Brazgotine niso grde, ampak žareče in lepe... Dolgi lasje na glavi so kot zlato, kot žareča svetloba. Obraz je kot sonce, a je svetloba, ki me ne zaslepi. To je sladek obraz, vedno nasmejan - ljubeč, veličasten nasmeh. Kristus sploh ni strašljiv."

KRŠČANSKA KONTEMPLATIVNA TRADICIJA

V zahodni krščanski tradiciji se meditacija nanaša na razmišljanje ali uporabo domišljije o odlomku iz svetega pisma, medtem ko se v Indiji meditacija nanaša na utišanje misli. V krščanski tradiciji je prostor za utišanje misli in čustev, vendar se to imenuje kontemplacija in ne meditacija. To je eden tistih nesrečnih preobratov semantike, ki je povzročil zmedo, ko se razpravlja o duhovnosti vzhoda in zahoda.

Sundar Singh je izvajal zaporedje molitvene discipline, ki je identična starodavni krščanski samostanski disciplini branje Svetega pisma, premišljevanje o odlomku (imenovano tudi odziv uma in srca), spominjanje in počitek. To zaporedje se v latinščini imenuje lectio divina. Pomeni božansko branje ali bolj natančno, božansko poslušanje; saj le malo ljudi zna dejansko brati. To so štirje R-ji lectio divina ali krščanskega predanega življenja:

1. Branje (slišanje) Besede
2. Odgovarjanje nanjo z umom in srcem

3. Spominjanje z odprtim umom in odprtim srcem za božjo voljo,
4. Počitek v njegovi navzočnosti.

Navadni kristjani gredo v cerkev, da bi poslušali glasno branje Svetega pisma, bi se zapomnil - in si zapomnil – odlomek ali verz in o tem premišljevali ves teden. In tako lahko Besedo nosijo s seboj v svojih srcih v vsakdanje življenje.

Lectio divina jim pomaga, da se ponovno zberejo in ostanejo v Volji in v Prisotnosti Boga. To je bil vzorec krščanskega molitvenega življenja 1600 let! V zadnjih 400 letih se je ta praksa skoraj izgubljala. Zakaj? Zahodna kultura je obrnila človeško dušo proti zunanjemu svetu. Znanstvena metoda in ideja, da bi tehnologija lahko nadzorovala človekovo usodo, je civilizacijo vodila stran od naša prave narava. Zaradi čudovitih ljudi, kot je Sadhu Sundar Singh iz Indije, ki nas spominjajo, da res obstaja notranja duhovna realnost – da smo ustvarjeni za osebno odnos s Stvarnikom tega vesolja – pa se globlje duhovno življenje v Jezusu ni izgubilo. Bog Stvarnik želi intimen, osebni ljubezenski odnos z vsakim bitjem, ki ga je ustvaril. Sundar Singh nas med drugim spominja na to, da z vsakodnevno prakso lectio divina in kontemplacijo lahko najdemo Božjo voljo in vstopimo v samo Božjo Prisotnost. Poklicani smo, da razvijamo prijateljstvo z Jezusom, tovarišstvo in na koncu, združitve z Bogom Očetom.

DUHOVNO POTOVANJE SADHUJA SUNDARJA SINGHA

"Zahvalil sem se Bogu, svojemu Učitelju, da me je rešil... Odprl sem svoj um in ga razprostrl pred njim: Doseglo me je veselje do druženja z mojim Gospodarjem: Napolnilo me je veselje, in sreča... končala sem z molitvijo in odprla oči. Videl sem osebo, ki je stala pred mano: visok in pošten, popolnega obraza, bistrih oči in od glave do nog. Bil je svetloba, svetloba! Iz njega so me udarili bliski žive resnice: Iz njega je izbruhnila ljubezen s polno močjo: Ljubezen je s polno močjo planila vame – padel sem k njegovim nogam: Njegov duh in njegova podoba je vstopila name: napolnil me je s svetlobo, z ljubeznijo ... Potem je odšel ... Zdaj se mi kaže povsod, v vseh stvareh: On je, v bitju mojega srca, v moji sapi, v sončnih žarkih, v rosi, v gibanju vetra, v ptičjem vzletu, v žvrgolenju žuželk, V rečnem petju, V zeleni širjavi polj in v širini dreves, samo On, On sam - Ki je bil in je zdaj in bo neskončno!"

Sadhu je zgornji zapis o svoji drugi viziji napisal v urdujščini (prevedel in ilustriral R. Hunter): Duhovno življenje Sundarja Singha je bilo skozi vse življenje bogato in globoko. Njegovemu prvemu videnju, kot fantu, so sledila druga videnja in duhovne izkušnje. A. J. Appasamy v svoji biografiji Sundarja Singha poroča o zapisu rev. Y. Dharmajit o drugem videnju Jezusa, ki ga je imel med postom v bližnjem gozdu Rišikeš leta 1913: "Po več letih službe sem se počutil vodenega, da sem šel v kakšen gozd, kjer bi lahko imel brez kakršnekoli prekinitve 40 dnevni post in prosil za blagoslov na preteklo delo in za moč za prihodnost. Ko sem se prvič začel s postom, sem nekaj dni doživljal veliko stisko. Pozneje sploh ni bilo težko. (post brez vode, vendar ga nikoli nisem končal) "Toda kri se je posušila do te mere, da sem popolnoma izgubil moč vida in govora. Nič nisem slišal in zaradi slabosti se nisem mogel niti obrniti. Zagotovo pa so se moje intelektualne moči večkrat izostrile, od česar sem zbral dokaz resničnega dejstva, da je duša entiteta, ki ne more prenehati obstajati, ko telo umre in živi naprej. V tem stanju sem izkusil Božjo navzočnost in polnost Duha, ki je ni mogoče izraziti z besedami. V tem stanju sem tudi imel videnje Gospoda v veličastni obliki, iz katere sem pridobil prepričanje da me bo zdaj zagotovo ohranil pri življenju, da bi mu nekaj časa služil."

Druga knjiga, *The Vision and the Call: The Life of Sadhu Sundar Singh*, avtorja T. E. Riddle, se spominja iste izkušnje s temi besedami: "Iz dneva v dan je sedel tam v meditaciji in molitvi. Ko je njegova telesna moč upadla so njegove miselne in duhovne sposobnosti so postale jasnejše. Končno, ko je povsem izgubil svojo moč, se je onesvestil. Toda preden ga je zajela tema je še enkrat videl Gospoda, a tokrat je bil to Gospod v Očetovi slavi in z ranami križa, ki jih je videl."

Pripoved rev. Y. Dharmajita se nadaljuje: "Sadhu trdi, da je post trajno vplival na njegovo duhovno življenje. Nekateri dvomi, ki jih je imel so bili končno razčiščeni. Prej se je včasih spraševal, ali je njegov občutek miru in veselja morda nekako "skrita moč" njegovega lastnega življenja, ki izvira iz njega samega in ne zaradi Božanske Prisotnosti. Ampak med postom, ko so bil brez ali skoraj brez moči, se je njegov mir precej povečal in postal veliko močnejši. To ga je prepričalo, da njegov mir izhaja iz nebes in ni posledica naravnega delovanja njegovih človeških sposobnosti. Druga posledica posta je bilo prepričanje, da je duh nekako drugačen od možganov. Včasih se je spraševal, kaj bo s tem duhom po propadu njegovega telesa. Ker pa je med postom ugotovil, da ko je njegovo telo postalo šibkejše, so njegove duhovne sposobnosti postale bolj dejavne in budne, je potegnil zaključek, da je duh nekaj povsem ločenega od možganov. 'Možgani so bili samo pisarna, kjer je duh deloval. Možgani so kot orgle in duhu je vseč 5 organistov, ki igrajo na njih. Dve ali tri note so lahko napačne in ne dajejo nobene glasbe. Vendar to ne pomeni odsotnosti organista.' Post, nam je povedal, je pustil trajen vpliv tudi na njegov značaj. Preden sem poskusil štiridesetdnevni post so me pogosto napadale skušnjave. Ko boš pisal knjigo, moraš pisati tudi o moji slabosti. Še posebej, ko sem je bil utrujen, me je jezilo, ko so se ljudje prišli pogovarjat z mano in me spraševali. Še vedno čutim to težavo, vendar nič tako kot pred postom. In res, tudi prijatelji so rekli, da ni opazno, a tudi če imajo prav, je še vedno to šibkost, ki je v življenju ne maram imeti. To mi je povzročilo veliko težav in dvom, a morda mi je to dano, da ostanem ponižen, kakor trn v mesu, kot pravi Pavel, za kar včasih mislim, da gre za isto stvar. Ali pa je morda to delno posledica tega, da še vedno življenja v telesu, vendar si želim, da nebi bilo tako. Pred postom, sem trpel tudi zaradi drugih skušnjav. Ko sem trpel zaradi lakote in žeje sem se pritoževal in spraševal, zakaj Gospod ni poskrbel. Rekel mi je, naj ne vzemi s seboj nobenega denarja. Če bi vzel denar, bi lahko kupil, kar sem potreboval. Od posta pa, ko me doleti telesna stiska, rečem: 'To je volja mojega Očeta; morda sem naredil nekaj, da si to zaslužim' "Spet me je pred postom včasih zamikalo, da bi se odrekel življenju Sadhuja in z njim stiske, da se vrnem v razkošje očetove hiše, da se poročim in živim udobje. Ali ne bi mogel biti dober Yeshu Bhaktan in živeti življenje v občestvu z Bogom tudi tam? Toda ko sem videl, da čeprav za druge ni bil greh, da živijo v udobju in imajo denar in dom, Božji klic zame je bil drugačen; in dar ekstaze, ki mi ga je dal je boljši od katerega koli doma."

SUNDAR SINGH - IŠČOČI SIKH

Zagrenjen zaradi smrti svoje matere je Sundar Singh krivil Boga. Štirinajstletnik deček je postal hudoben do svojih krščanskih učiteljev. Nanje je metal umazanijo, se posmehoval njihovega Svetemu pismu in prekinjal pouk. Nato je naredil zadnjo gesto posmeha. Od kristjanov je kupil Biblijo. Zunaj svoje hiše je zakuril ogenj in stran za stranjo je raztrgala Sveto pismo in ga zažgala. "Čeprav sem verjel, da sem s sežiganjem Svetega pisma naredil zelo dobro delo, sem se počutil nesrečnega,« je dejal. V treh dneh Sundar Singh ni mogel več

prenašati svoje bede. Pozno neke noči decembra 1903 je vstal iz posteljo in molil, naj se mu Bog razkrije, če res obstaja. V nasprotnem primeru - "načrtoval sem, da se vržem pred vlak, ki je peljal mimo naše hiše." Sedem ur je Sundar Singh molil. "O Bog, če obstaja Bog, se mi razodeni nocoj."

Naslednji vlak je peljal ob petih zjutraj. Ure so minevale.

DRAMATIČNA SPEOBRNITEV

Nenadoma se je soba napolnila s sijajem. Pred njim se je pojavil moški. Sundar Singh je slišal Glas ki pravi: "Kako dolgo me boš zatajil? Umrli sem zate; Zate sem dal svoje življenje." Videl je človekove roke, prebodene z žebli. To bi lahko bil samo Kristus. V tistem trenutku prepoznavanja je fant, ki je zažgal Sveto pismo, postal človek, ki bi za Kristusa, ki ga uči, pretrpel vse. Poznal je Kristusa kot Odrešenika sveta in padel je na kolena s čudovitim občutkom miru. Srečanje s Kristusom je bil le začetek za Sundar Singha. Bil je Sikh. Sikhi so v svojih zgodnjih letih preživeli strašna preganjanja. Posledično so bili zelo zvesti svoji veri in drug drugemu. Spreobrnjenje v krščanstvo je veljalo za izdajo. Sedaj so bili vloženi vsi napori, da bi zvalili in prisilili Sundarja Singha nazaj k njegovi veri prednikov.

KAR JE BILO POTREBNO, DA BI GA DOBILI NAZAJ

Njegov oče je prigovarjal. Stric je odprl svojo klet polno zakladov in rekel, da so vsi Sundarjevi, če bi se le vrnil v Sikhizem. Bratranec s povezavami na sodišču ga je predstavil princu, ki je nagovarjal dečkovo domoljubje. Njegov lastni brat širiti laži o njem. Tolpa, ki jo je vodil, ga je zasula z blatom. Dali so mu občutek, da je s svojim dejanjem ogrozil druge. Zaradi njega so napadli misijon. Kristjanom so odrekli postrežbo v trgovinah in jih odpeljali v izgnanstvo. Fant, ki je sledil Sundar Singh je bil do smrti zastrupljen. Sundarjev oče je izmenično prigovarjal s solzami in divjal od besa. Z mislijo, da bi poroka spremenila fantov odnos je gospod Singh ukazal štirinajstletniku, da se poroči. Čeprav so starševski ukazi za Sikhe zakon, je Sundar Singh to zavrnil v Kristusovem imenu

ZA VEDNO PREKLET

Končno je Sundar Singh spoznal, da mora prekiniti s svojimi ljudmi. Odrezal si je lase, ki jih je dolgo nosil kot vsak moški Sikh. Nato je zaslišal izrečene besede njegovega izgnanstva: »Za vedno te zavračamo ... Izjavljam, da nisi več vreden, da bi se imenoval naš sin ... Pozabili te bomo, kot da se nikoli nisi rodil. To hišo boš zapustili le z oblačili, ki jih nosiš na hrbtu...« Ure pozneje je doživel hude bolečine v črevesju. Njegova družina mu je zastrepila zadnji obrok. Opotekel se je v misijonska bolnišnica. Misijonar-zdravnik je mladeniču uspel rešiti življenje. Sundar je zdaj moral sprejeti odločitev. Običajne indijske cerkve so mu bile pripravljene podeliti prižnice, vendar so bila njihova pravila tuja njegovemu duhu. Pravzaprav je menil, da je ključni razlog evangelij v Indiji ni bil sprejet, ker je bil Indijcem tuj. Odločil se je, da bo oblekel rumeno obleko indijskih svetih mož. Za razliko od njih ni pustil, da bi se umazanija kopičila na njegovem telesu ali da bi mučil telo z asketskimi praksami. Oblečen v svojo tanko rumeno obleko je Sundar Singh odšel na cesto. Kamor koli je šel, je oznanjeval Kristusov evangelij. Včasih je bil blagoslovljen, včasih preklet. Obiskal je svojo vas in mnogi člani skupnosti so ga poslušali z radovednostjo in zanimanjem. Nekaj jih je postalo kristjanov.

Sundar Singh je bil še vedno mlad moški. Prestal je že veliko več, kot jih doživi večina zrelih kristjanov. In njegovo trpljenje se je šele začelo.

V PREPOVEDANE DEŽELE

Tibetske gore so ga klicale. V teh odročnih krajih so duše stradale božja beseda. Budistični menihi so imeli nad narodom ogromno moč. Želel si niso nobenega krščanstva, ki bi jim oropalo dohodka in vpliv. Sundar Singh se je odločil vstopiti v prepovedano deželo s Kristusovim evangelijem. Pred smrtjo je približno dvajsetkrat potoval v Tibet.

KAKO JE POBEGNIL?

Leta 1912 so ga v tibetanski vasi Lazar pretepli in ga vrgli v jamo polno gnijočih trupel, da bi tam umrl. Njegova roka je bila zlomljena; jama je bila zapečaten nad njim in samo Veliki Lama je imel ključ. Smrad je bil neznosen. Po treh nočeh je Sundar slišal, da se je rešetka odprla. Senčna postava je spustila vrv in ga potegnila ven. Naslednje jutro se je pogumno pokazal in pridigal na ulicah. Veliki Lama ga je prijel. Sledila so burna vprašanja. Kdo mu je pomagal? Kdo je ukradel ključ? Potegnil je obesek za ključke izpod svojega ogrinjala. A ključ do jame je bil še vedno na njem. Prestrašen je osvobodil Sundarja Singha in ga izgnal iz mesta.

PONOVNO DOSTAVLJENO

Enkrat bi Sundar moral umreti v nepalskem gozdu. Prišli so skrivni kristjani in ga rešili. Ko je drugič pel o Kristusu v ječi, so ga zvezali kot živino in vrgel v džunglo, da bi umrl. Ponoči so ponovno prišli skrivni kristjani in ga osvobodili, dolge ure so mu govorili o veri, ki so jo delili. Ljudje, ki so ga poznali, so rekli, da je bil bolj podoben Kristusu kot katerikoli drug človek, ki so ga poznali.

Sam je rekel: "Kristjan je tisti, ki se je zaljubil v Kristusa." Kasneje - in neverjetno - je njegov oče postal kristjan. Da bi se oddolžil za svoja prejšnja dejanja, je plačal za Sundarjevo pot na Zahod, da bi pridigal. Sundar je obiskal Evropo, Anglijo in Ameriko. Kar je našel tukaj, ga je globoko prizadelo. Šokiran nad zahodnim materializmom, je Sundar Singh parafraziral Kristusove besede: »Pridite k meni vsi, ki ste z zlatom obremenjeni, in dal vam bom počitek.«

Sadhu se je po izkušnje na Zahodu z veseljem vrnil celo v Tibet. Utrujen, ni imel več moči in volje prejšnjih let. Več mesecev je bil zelo bolan. Leta 1929, preden je v celoti okreval, se je spet povzpел na Tibet. Nikoli se ni vrnil. Nikoli se ni nič več slišalo o njem.

JEZUS JE BIL SUNDARJU VODA ŽIVLJENJA

Z Sundarjevimi besedami: "Kristus je moj Odrešenik. On je moje življenje. Zame je vse, v nebesih in na zemljo. Nekoč sem bil med potovanjem po peščeni pokrajini utrujen in žejen. Ko sem stal na vrhu hribočka, sem iskal vodo. Pogled na jezero v daljavi me je razveselil, saj sem zdaj upal, da se bom odžejal. Dolgo čas sem hodil proti njemu, vendar ga nikoli nisem mogel doseči. Kasneje sem ugotovil, da je to privid, samo navaden videz vode, ki ga povzročajo lomljeni sončni žarki. V resnici ga ni bilo. Na podoben način sem se premikal po svetu v iskanju vode življenja. Stvari tega sveta - bogastvo, položaj, čast in razkošje - so bila videti kot jezero s pitjem katerega vode sem upal, da bodo potešile mojo duhovno žejo. Ampak nikoli nisem našel kapljice vode, da potešim žejo mojega srca. Umirala sem od žeje.

Ko so se moje duhovne oči odprle, sem videl sem reke žive vode, ki so tekle z njegove prebodene strani. Pil sem z njih in bil zadovoljen. Žeje ni bilo več."

ŠE EN SIKH, ŠE EN SINGH

Še en Sikh, ki je postal mednarodno znan kristjan, je bil Bakht Singh. Rojen bogatim staršem leta 1903, se je Bakht Singh spreobrnil leta 1929 (istega je leta Sundar izginil) med študijem v Manitobi. Vedoč, da njegovi starši (tako kot Sundar Singhovi) ne bodo sprejeli njegovega spreobrnjenja, se je z veliko bojznijo vrnil v Indijo. Njegovi strahovi so bili utemeljeni. Žena ga je zapustila. Starši in sorodniki so ga zavrnili. Kljub govorni motnji je Bakht Singh postal evangelist. Ure na dan je preživel na kolenih in preučeval Sveto pismo. Kamor je šel je nosil Sveto pismo in pozival spreobrnjenca, naj ga berejo vsak dan. Njegove pridige so obsežno citirane iz Svetega pisma. Oživitev je sledila kamor koli je šel, a ni bil zadovoljen. Spreobrnjeni niso prejeli nadaljnega ukrepanja, ki so ga potrebovali. Kaj naj naredi?

Po nočni molitvi na gori se je odločil, da mora ustanoviti novo vrsto kongregacije za indijske vernike, kongregacijo, ki temelji na novozaveznih načelih. V svojem življenju je ustanovil več kot 500 takšnih lokalnih skupnosti. Vsako leto se zbere na tisoče teh krščanskih bratov na mestih določenih za prirejanje krščanskih festivalov, ki jih je ustanovil Bakht Singh. Na pohodu pojejo in držijo v rokah transparente s Svetim pismom. Bakht Singh je pomagal narediti indijske kristjane neodvisne, kar je Sundar Singh želel narediti.

Se spomnite Corrie Ten Boom, junakinje zgodbe Skrivališče iz druge svetovne vojne. Kot najstnica je Corrie tako močno želela slišati Sundarja Singha, ko je obiskal Evropo, da je prišla na njegovo srečanje z odejo, pripravljena za spanje na prostem. Ni bilo potrebno. Prostor zanjo je našel prijazen študent. Corrie je s strahospoštovanjem poslušala Sundarja, ko je povedal, kako je srečal Kristusa. Vznemirjena, ker kot kristjanka še ni nikoli imela videnja Kristusa ali delala čudeže, je vprašala Sadhuja, zakaj. Sundar je odgovoril, da je ona pravi čudež. V Kristusa je verjel šele potem, ko ga je videl. Po drugi strani pa je ona le slišal in verjel. Citiral ji je Kristusove besede: "Blagor tistim, ki niso videli, a so verjeli."

NAUKI SADHUJA SUNDARJA SINGHA (izbor iz njegovih knjig)

SPROŠČEN JEZIK

Pogosto je bilo opaženo, da so uš, ki poje in uničuje trd les in žuželke, ki naredijo luknje v skalah v morju, zelo šibke in občutljive. Kljub temu lahko prodrejo v trd les in kamen in jih popolnoma pokvarijo. Enako lahko rečemo za zametek zlih misli in navad. Kakorkoli se zdijo šibki in zanemarljivi, zle misli in navade se zažirajo v naše življenje, da postanemo votli in neuporabni ljudje. Razen če z božjo pomočjo ne moremo odstraniti takšnih zametkov, nas lahko popolnoma uničijo. Strupene kot plazilci, zle misli in navade povzročijo smrt z ugrizom in odlagajo svoj strup v rano. Tudi žuželke in muhe, čeprav ne veljajo strupene, niso na nek način nič manj nevarne, ker širijo klice različnih smrtonosnih bolezni in mnoge se zaradi njih uničijo. Mnogi ljudje so takšni. Navzven se ne zdijo nevarni, kot so morilci in kriminalci, ampak se zaradi zahrbtno širjenja nevarnih besed in strupenega vpliva na druge s svojimi nebrzdani jeziki prav tako grožnja.

TUJEC NA ČUDNEM MESTU

Ko gre človek v drug kraj ali v tujo državo, ga ljudje štejejo za a neznanca in psi lajajo ob pogledu nanj. Kristusovi sledilci torej ne pripadajo temu svetu, temveč so tujci (Jn 17,14; Heb 11,13). Zato ne bi smeli biti presenečeni ali razočarani, ko jih psi sveta jemljejo za tujce, lajajo nanje ali jih pogosto celo napadejo in raztrgajo. Ko smo položili roko na plug, se ne smemo se obrniti nazaj, niti ne smemo zmanjšati hitrosti, ampak pritiskati kot karavana, ker se bodo psi obrnili nazaj, potem ko nas bodo nekaj časa preganjali; zbledeli bodo v tišina in varno bomo dosegli cilj (Mt 7,6).

Prirodoslovec je odnesel jajca slavčka v hladno deželo in upal, da ko bodo ptice, ki se bodo izlegle to deželo štele za svoj dom in tam ostale. Vendar, ko se izležejo, po poletju odletijo v rodni dom in se nikoli ne vrnejo. Podobno, čeprav rojeni na tem svetu, nismo za ta svet. Takoj ko pride čas, da zapustimo telo, se bomo odselili v svoj večni dom.

KDO JE RES SLEPI?

Če po ulici pride slep človek, je odgovornost na tistem, ki vidi, da se umakne, da bi se izognili trčenju, in če slučajno trčita, naj ga to ne moti in naj raje prosi slepca za oprostitev in mu pomaga. Če bi se pa razjezi, bi bil to le dokaz, da je slepec ne manj, temveč bolj bister kot on, saj je slep za sočutje in pamet. Torej, če nam kdo nasprotuje in nas preganja, ker sledimo resnici, namesto da mu vzamemo za zlo, mu moramo odpustiti, ga ljubiti in zanj moliti (Mt 5,44-45) in če se še vedno ne pokesa in opusti nismo poraženci, ker bi morali to storiti za Resnico, ki nam je dala vid in je On sam je naša nagrada.

RESNIČNOST ŽIVEGA KRISTUSA

Vidimo zdravilo za naše oči. Je v steklenici, a ko je v naših očeh ga ne moremo videti. Zdravilo očisti oči, oči pa ga še vedno ne vidijo. Čutijo prisotnost zdravila. Pravite: "Imam zdravilo v očeh." Torej, ko je bil Kristus v Palestini v fizičnem telesu, ga je lahko veliko ljudi videlo, toda zdaj, ko je živ v naših srcih ga ne moremo videti. Tako kot zdravilo. On očisti naše duhovne oči od vseh vrst grehov. Rešeni smo, čeprav ga ne moremo videti. Čutimo Njegovo prisotnost. (Z "občutkom" ne mislim na nekakšen fizični občutek, ta "občutek" tudi ni čustvo.) Pod »občutek« mislim, da spoznamo resničnost živega Kristusa in bomo lahko pričevali zanj in rekli: "Zdaj smo v Božjem kraljestvu in Božje kraljestvo je v nas."

OKUSITE IN OGLEJTE

Pred približno štirimi leti sem se pogovarjal z zelo učenim človekom. Rekel je: »Zelo koristno je vedeti vse o Svetem pismu in tudi analizirati vsak njen del«. Potem, kot ilustracijo je vzel skodelico mleka: bil je kemik. "Zdaj, ni veliko sladkorja in toliko drugih stvari v mleku?" Vse je naredil ločeno. Rekel sem: "Zelo zanimivo, ne morem nasprotovati, vendar moram reči, da je vaš otrok, star tri leta, boljši kot vi. Ta otrok ne more analizirati mleka, vendar ga pije in ve iz izkušnje, da je sladko in pri tem vsak dan postaja močnejši. Ne ve iz koliko stvari je narejeno, ve pa dve pomembni stvari: prvič, da je mleko je sladko; drugič, da s tem postaja močnejši. Analizirali ste ga in pri tem niste imeli nobene koristi in ste pokvarili mleko."

Obstaja veliko kemikov, ki znajo analizirati Božjo besedo. Pravijo: "Ta del pripada Palestini, ta del Grčija." Veliko stvari o tem lahko razložijo na različne načine, vendar nikoli ne pijejo duhovno mleko. Analizirajo Božjo besedo, vendar je nikoli ne pijejo, niso dovolj močni, da bi

premagali skušnjavo; zato je v kritiki velika nevarnost in naš Gospod je vedel za te stvari, ko je vzel otroka in rekel: "Teh je nebeško kraljestvo". Biti moraš kot otrok, ki vzame in pije.

SANDALOVINA IN SEKIRA

Dober in duhovni človek bo vedno prenašal trpljenje na svetu (2Tim 2,12), ker ga ljudje ne morejo razumeti; in kot so njihova vest in njihova čustva sredstva, s katerimi bi morali najti resnico in jo ceniti, skozi greh neobčutljiva in v slepi ulici, kadarkoli naletijo na dobrega človeka, odkrijejo, da so njegova narava in njegove poti nezdržljive z njihovimi, zato so ga prisiljene preganjati. Ampak tisti, katerih duhovna občutljivost in vest sta živi in budni, podpirajo kolesnico, in so pod vplivom dišečega in privlačnega življenja pokončnega človeka. Življenje resničnega Kristjana je kot sandalovina - namesto da bi kakorkoli poškodoval sekiro, ki seka, ji daje lasten vonj.

VRTNICA IN NJENI TRNI

Dokler smo na tem svetu, moramo biti podvrženi tako veselju kot žalosti. Čebela ne nabira samo med; da služi določenemu namenu nosi tudi želo. Ni brez razloga, da so lepo dišeče vrtnice obdane s trni; in Pavlov 'trn v mesu' (2Kor 12,7-10) je tudi prispeval k izpolnitvi visokega cilja. Ne enak način je nujno tudi za nas, da gremo skozi takšne izkušnje za izpolnitev končnega in večnega namena.

SLABŠI KOT VOL

Mnogi živijo svoje življenje kot zveri na polju. Imajo jezike, a nimajo moči govora in so nemi kot živali, brez sporočila zase ali za druge. Živali imajo res jezike, vendar ne morejo govoriti, ker nimajo ničesar o čemer bi govorile onstran običajnih živalskih občutkov, ki jih izražajo z zvoki in gibi.

Tisti brez duhovnega življenja so kot živali; ampak v nekem smislu so slabši, kajti vol pozna svojega lastnika in osel svojega gospodarja; človek pa, ki je krona stvarstva, ne pozna svojega Stvarnika (Iz 1,3). Njegov jezik je zelo hiter za izgovor laži, a počasen v govorjenju resnice, ker ne pozna Gospoda, svojega Boga (Jer 9,3).

TRPLJENJE IN OŽIVLJENJE

Kot po svetu noč ponekod traja le nekaj ur, drugod pa več mesecev, tako se tudi v našem življenju vedno najdejo obdobja veselja in žalosti življenja in vsi moramo končno preiti skozi "v dolino sence smrti." Tisti, ki v svojem življenju nosijo križ, lahko resnično rečejo: "Umiramo, a glejte živimo" (2Kor 6,9) in kot drevo, ki pozimi izgubi liste in se zdi, da umira, spomladi se spet prepoji z novim življenjem in še enkrat požene svoje liste, tako se zdi, da so kristjani v času preganjanja pripravljeni na smrt, a to vedno znova oživlja njihova življenja. Kljub vsemu trpljenju je njihovo življenje skrito s Kristusom v Bogu. Kot zalivski tok, ki teče iz toplih tropskih voda, rešuje obalo Evrope pred trdoto bridke zime, tako Božji Duh teče skozi življenja pravih kristjanov in jih ohranja vedno v žaru duhovnega zdravja in sreče.

SKRITE MOŽNOSTI SEMENA

Človek, ki ni videl jablane, ampak je videl le njeno drobno seme, tega nikoli ne more razumeti, da je celotno drevo - les, cvetovi in sadje - vse v njem. Če seme najde potrebne pogoje za svojo rast, potem se bo ob določenem času pojavila njegova prava narava; in vse njegove skrite možnosti se bodo izrazile v vsej polnosti. Tako bo celoten problem rešen. Torej, če iz upoštevanja izpustimo vse ostalo, človek niti ne ve, kakšne lastnosti in sposobnosti se skrivajo v njem; če pa hodi z Bogom in po njegovi volji, bo še naprej pridobil vse potrebne pripomočke za njegovo rast in bo dosegel tisto stanje popolnosti, za katero ga je Bog ustvaril. Potem bodo vse težave in problemi rešeni.

MEJE NAŠEGA ZNANJA

Drevesa rastejo v omejenem prostoru; obstaja določena meja, preko katere se ne morejo razširiti. Sila gravitacije jim ne bo dovolila, da bi šli en centimeter dlje od predvidenega meje. Na enak način so naša modrost, razumevanje in misli omejeni na obseg zelo majhnega kroga, preko katerega ni mogoče doseči.

RESNIČNOST JE GLEDANJE V BOGU

Ko stojimo na robu prepada in pogledamo navzdol, se nam vrta in se bojimo, čeprav je globina lahko le nekaj trideset metrov. Toda nikoli se ne bojimo, ko zremo v nebesa, čeprav naše oči lahko segajo v veliko višje višine. Zakaj? Ker ne moremo pasti navzgor. Vendar obstaja nevarnost, da pademo navzdol in se raztreščimo na koščke. Ko gledamo v Boga, čutimo, da smo v njem varni in da ni nobene nevarnosti. Toda če obrnemo svoj obraz od njega, smo napolnjeni s strahom, da ne bi padli iz realnosti in se razbili na koščke.

ŽELJE KAŽEJO NA IZPOLNITEV

Vero v prihodnje življenje je bila najdena med vsemi nari v vseh časih. Želje kažejo na možno izpolnitve. Žeja kaže na obstoj vode in lakota na hrano. Želja po večnem življenju je sama po sebi dokaz njene izpolnitve.